

6.7.67, יום ה'

נסעתי עם פוליה לחצרים למפגן חיל האויר. מחזה נהדר, אבל אילו הייתי שר
בטחון לא הייתי מרשה האקרובטיקה שאמנם המליאה את המסתכלים - אבל יכול היה לקרוח
אסון.

7.7.67, יום ו'

בא אצלי אהוד. שוחח עם האמפיור. "הוד קדושחו" לא השמיע כל התנגדות לכיבוש
ירושלים, אבל להתאונן על יחסנו למוסדות קטוליים כאילו היו מסיונרים. אין הקטולים
עוסקים בנסיונות להמרת דת לא אצל יהודים ולא אצל מוסלימים, פרט

8.7.67, שבת

באו אצלי עתונאי אמריקאי, *Joseph Graeg*, עם סימון. שאלו השאלות הרגילות -
על השטחים הכבושים (או המשוחררים), מיכויי שלום, יחס רוסיה, צרפת ועוד.

9.7.67, יום א'

עלינו לירושלים לשם הקונצרט של ליאונרד ברנשטיין על הר הצופים. אלמלא האבק -
היה הקונצרט מלבב ומקסים. נפגשתי עם הרבה ידידים ואישים שאיני מכיר במלון דוד המלך.
אלמלא המפסדה ושני שומרי ראשי לא היו נוחנים אף רגע אחד מנוחה בלחיצת ידים ובבקשת
חתימתי.

בערב ניגשתי לנשיא לפי הזמנתו. הייתי סבור שהוא רוצה לדבר אתי על רפי
ומפאי ומסחתי שטעיתי. דיבר אתי על המעשה שיש לעשות עכשיו בשעה היסטורית זו. סיפר
שחציע כמה הצעות על ישוב ירושלים העתיקה ואמרו לו שכל זאת כבר הצעתי אנכי.
וביקש ממני שאשוחח על כך עם האמריקנים שנמצאים פה: פינקלשטיין, קלוצניק, יעקב
בלוסטיין ואחרים. אמרתי לו שבשעה שיש לנו שתי משימות גורליות - יהודי ירושלים